

Потръпнахъ. Всичкиятъ умъ ще се пропилиже изъ стаята, нищо вече го не спира да се изсѣли отъ това негодно тѣло.

Муха бръмна, или пъкъ така ми се е пристори, ала презъ мозъкътъ ми минава свѣткавица, която съ кървави букви понесе страшенъ викъ: отиде, избърмче. . . умътъ му нѣма да се върне.]

— Сестро, какво си се замислила? Ти се забрави. Подай ми малкитѣ щипци! — едва чуто, но грубо каза единъ отъ лѣкаритѣ и азъ се стрѣснахъ, пробудихъ се отъ внезапното вцепенение и пакъ почнахъ да помагамъ.

Помагамъ, давамъ марли, подавамъ пенсетки, придържамъ, а предъ менъ, или въ менъ мухата бръмчи. . . Не, не е мухата, а мозъкътъ му се разлива и бръмчи. . . бръмчи разтила се и разраства се въ грамадна пихтиена маса, която почва да покрива всичко около менъ. Не виждамъ вече нищо, само бръмчението на мозъка чувамъ. . . Капки капятъ отъ мозъкътъ — жежки и сиви — не виждамъ, а ги усѣщамъ — това е умътъ му. . . Капи и все капи и всѣка капка пада на каменна настилка и се троши съ звукътъ на стъкло. Ужасни звуци нахлуватъ въ душата ми. Хиляди чаши се трошатъ, камбани зазвѣняватъ и пихтията отъ мозъкъ и избѣгалия умъ образуватъ въ краката ми блато — блато отъ умъ и мозъкъ. Азъ газя това блато, а сивата пихтиена калъ лѣпне по краката ми и не мога да вървя. Искамъ да излѣза на брѣга, защото той ме чака, тамъ подъ изсѣхналата круша, за да зашия одраната кожа отъ черепътъ му.

Ами умътъ? Мозъкътъ! Любовта му къмъ хората? Неговитѣ желания и копнежи! Мигъръ безъ мечти ще зашия главата му? Мигъръ нѣма да остане безчувственъ, като машина? . . .

Бръмъмммммм . . . бръмчи, все бръмчи, ненамазания чекръкъ въ душата ми и гжстата мъгла се дига отъ моитѣ очи и азъ ясно виждамъ хиляди, милиони разноцветни и отъ разни голѣмини мухи да се роятъ и после да се събиратъ въ купъ, като да търсятъ кошерите и пакъ да се разпрѣсватъ. Тѣ бѣгатъ подплашени отъ адски бръмбаръ — голѣмъ и черенъ, който безшумно долѣтява отъ подъ земята и гледа съ страшнитѣ си зелени очи. Мухитѣ се събиратъ наново, но бръмбарътъ се спуща